

PRIVILEGIA MARINI PAPÆ

I.

PRO MONASTERIO SOLEMNIACENSI.

(Anno 883.)

[Apud Mansi, Conc. Collect.]

MARINUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto abbati DANIELI ex cœnobio sancti Petri Solemniacensis, quod olim a beato viro Eligio constructum, successoribusque tuis ac monachis inibi nobiliter degentibus in perpetuum.

Convenit enim nostro pontificio, ut quantum præ omnibus eminet dignitate, tanto supra universo eniteat serenissima pietate. Postulastis itaque a nobis, ut præfatum cœnobium sub defensione ac tuitione beatorum apostolorum Petri et Pauli ac nostra statueremus, sicut factum legimus ab antecessore nostro beato viro papa, postulante nobilissimo Francorum rege Dagoberto, et constructore ipsius loci sanctissimo viro Eligio episcopo Novioma-gensi, quatenus quieti ac tuti esse per futura tempora valeatis. Nos vero, vestram sanctitatem agnoscentes, vestræque religioni assensum præbentes, tanta alacritate læto animo concedimus, quanto vos Deo propinquiores in sacra conversatione cognoscimus fore. Igitur juxta petitionem vestram, hujusmodi privilegium præsentis auctoritatis nostræ decreto eidem venerabili monasterio vestris futurisque temporibus indulgemus, concedimus, atque confirmamus. Et sicut nobilissimus Francorum rex Dagobertus, et gloriosissimi Augusti, Carolus et filius ejus Ludovicus, et filii et nepotes eorum, Carolus imperator, et ejusdem Caroli filius Ludovicus, necnon et Carlomannus Ludovici filius, qui nunc regnum Francorum feliciter gubernare videtur, ducti divino amore, de villis ac facultatibus seu stipendiis propriis, vel quolibet modo ibi a fidelibus viris condonatae res, a vobis quoquomodo acquisitæ sunt, sicut in præceptis prædictorum regum continentur, vel in charta ejusdem monasterii fundatoris insertum est, scilicet Eligii episcopi, omnia illibata et incon- vulsa nostræ auctoritatis privilegio confirmamus. Damus etiam licentiam, propter persecutionem infidelium Christianitatem devastantium, munitionem ibi fieri. Constituimus alia auctoritate beati Petri, ut nullus regum, nemo antistitum, vel abbatum, seu quilibet sua præditus dignitate, de iis quæ in prælibatis præceptis continentur, vel in futuro ab eis, vel a quibuslibet de proprio fuerint his specialibus usibus jure collata, sub cujuslibet causæ occasione sive specie, quidquam minuere vel auferre, vel aliis quasi piis causis pro suæ avaritiæ excusatione præsumat concedere. Sed cuncta, quæ usibus monachorum,

A vel ecclesiæ oblata sunt, vel offerri contigerit, perenni tempore absque ulla inquietudine ipsis, quibus concessa sunt, profutura permaneant. Statutum etiam, ut nullus episcoporum, seu comitum, mansionaticum ibi, vel paratas, vel stationes requirere seu exigere præsumat, sed liceat servis Dei sine aliqua inquietudine Deo servire, et hospitalitatis benevolentiam, prout eis libuerit, cunctis fidelibus impendere. Placuit huic paginæ inseri, ut obeunte abbate prædicti cœnobii, nullus ibi, quacunque subreptionis ambitione, abbatem statuere præsumat, nisi quem ejusdem loci monachi secundum authenticam et regularem institutionem ex seipsis elegerint ordinandum. Si quis autem hanc paginam constitutionis agnoscens contra eam venire tentaverit, sit alienus a sacratissimo corpore Domini Jesu Christi, et nisi præsumpta correxerit, vel male ablata non restituerit, ultionem cum Juda proditore excipiat, et beatum Petrum sentiat hostem. Cunctis autem eidem loco justa servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus et hic fructum bonæ actionis inveniant. Scriptum per manum Zachariæ scriniarii sanctæ Romanæ Ecclesiæ mense Maio, indictione prima. Bene valete. Pridie Idus Junias, per manum Valentini Ecclesiæ Portuensis episcopi, regnante in perpetuum Domino Deo nostro. Anno pontificatus domni Marini universalis papæ primo, indictione prima.

II.

PRO MONASTERIO SAVINIENSI.

(Anno 883.)

[Ex Ughelli, Italia sacra t. IV, pag. 657.]

MARINUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto, reverendissimo, et sanctissimo GERARDO sanctæ Laudensis Ecclesiæ episcopo et præsentem in eadem Ecclesia et monasterio Savinionis in perpetuum.

Te narrante cognovimus munificentia imperatorum, et regum, qui nostris fuerunt temporibus, quique erga eos industria obsequii cœnobium Savinionis Ecclesiæ tuæ concessum, atque præceptis suis firmatum esse eo videlicet ordine seu tenore quod semper in eodem cœnobio regularis institutio disciplinabiliter observaretur, salvo jure concessarum sibi rerum in usus proprios. Tu vero præcavens ne post discessum tuum quilibet successorum tuorum, aut alia sæcularis potestas a proprio statu et ordine idem cœnobium subvertere possit, res aut familias ibidem subvertendo, vel invadendo, petisti fideliter auctoritate sedis apostolicæ, et privilegio ea, quæ ad usus monachorum, ac totius ejusdem cœnobii utilitatem cunctis possessionibus, ac recordandæ memoriæ piissimo Ludovico quondam Augusto per

præceptum suum dudum delegata, atque concessa et postea diligenter provisæ æquanimittate sibimetque, firmari, et quæ deinceps a quibusdam timentibus Deum ibidem collata fuerint, videlicet ab urbe Derthona quidquid de ipsa est abbatiola usque ad ipsum monasterium in eodem comitatu Derthonensi, Januensi, maris littore et Tuscia, necnon vicum Arderatum, et Pasqualini, et casam de Papia cum massario in aurello. Reliquum vero ipsius abbatiolæ Laudunensis episcopus ad utilitatem suæ ecclesiæ pro defensione, et excusatione eorundem monachorum retineret, ac possideret, implorasti scilicet pro omni excubia et expeditione tam palatina quam et hostili. Nos igitur per gratiam, et potestatem, quæ nobis a Deo apostolorum meritis collata sicut superius continetur ambabus partibus juxta commune votum, et moderationem æquam, apostolicaque confirmantes auctoritate statuimus auctore Domino Jesu Christo inviolabile amodo sic permanere. Sancimus quoque ut cum præsens ejusdem loci abbas Adalbertus, vel ejus successores ab hac luce divina vocatione subtracti fuerint, non aliunde, sed de ipsa congregatione concorditer substituatur alter, si vero pro ipsa electione, aut fratrum dissensione, vel etiam alia qualibet ipsius loci necessitate Laudensis episcopus utique non alius, vel ejus missi idem monasterium aut cellas, aut curtes ejus vocati in adiutorium venerint non plusquam triginta homines, et caballos quadraginta conducant, quibus ex ipsis monasterii rebus dentur stipendia, et ultra triduum

A non ibi morentur, nisi cogente charitate, aut necessitate abbas cum fratribus postulaverint, ter siquidem per annum aut abbas, aut ejus inde monachi Laudensem episcopum in sua ecclesia honorifice et visitent, et recipiantur. Præterea decernimus ut si ejusdem monasterii abbas se aliquando prægravari injuste cognoverit ab eodem episcopo, vel aliis, libere ad nostram sedem apostolicam appellet, atque ad eam confugium faciat, ut sua mereatur obtinere irrefragabiliter jura apostolica sibi clementia robata. Quæ si quis præcognita corrumpere, ipsamque sanctam congregationem perturbare, vel inquietare prætermisso apostolico, seu regulari judicio tentaverit, et hoc nostrum privilegium quoquo modo corrumpere, in virtute sancti Spiritus, se beatorum apostolorum a communione omnium sit separatus B justorum quoadusque digna satisfactione humiliatus emendare studuerit, quæque contra ipsum reverendum locum ad periculum sui deliquit. Qui vero custos et observator hujus apostolici nostri privilegii fuerit, benedictionem et gratiam a Domino consequatur. Scriptum per manum Georgii scriptionarii sanctæ Romanæ Ecclesiæ, mense Junio, indictione. i. Bene valete.

Datum x Kal. Juli per manum Zacchariæ episcopi et bibliothecarii, atque missi S. sedis apostolicæ, imperante domino nostro piissimo perpetuo Augusto Carolo a Deo coronato magno imperatore anno III, et post consulatum ejus anno III, indict. i.

MARINI PAPÆ I

EPISTOLA AD MONACHOS J. ÆGIDII.

(Anno 883.)

Præficit Amelium presbyterum.

(In probat. novæ hist. Nemaus, pag. 15, apud D. Bouq. Script. rerum Franc., t. IX.)

MARINUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus fidelibus nostris monachis de monasterio quod vacatur Vallis-Flaviana, salutem et apostolicam benedictionem.

Cognitum facimus omnibus vobis quia præsens Amelius religiosus presbyter noster commendatus factus est. Unde et nos pro sua fidelitate concedi-

C mus et ipsum vestrum monasterium, cum omnibus suis pertinentiis, ad tenendum, et vos regendum atque gubernandum, salva pensione nobis annua persolvenda. Unde vobis præcipimus ut eum honorifice suscipiatis, et eum ut prælatum cum omni religione habeatis, qui eum ad salvandum et regendum super vos ordinavimus. Bene valete.